

PROVOCAREA

Al patrulea volum al seriei
CLUBUL MILES HIGH

TL SWAN

TRADUCERE DE MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

ROMANCE

— T L S W A N —

PROVOCAREA

Al patrulea volum al seriei
CLUBUL MILES HIGH

Traducere din limba engleză de

MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

Capitolul 1

Christopher

BĂZĂITUL INSISTENT AL ALARMEI ÎNTRERUPE TĂCEREA ȘI mă trezesc, întinzându-mă în pat.

— Mama mă-sii, parcă am dormit doar vreo trei minute! bâigui.

— Cred că asta am și făcut! șoptește Heidi, aruncându-și un picior peste mine.

Moțai cu ochii închiși, dar simt o pereche de buze pe gât din cealaltă parte.

— 'Neața! Nicki! șoptesc.

Ea zâmbește, cuibărindu-se mai aproape de gâtul meu.

— Bună dimineața, Christopher!

Rămânem toți trei într-o tăcere liniștitoare alte câteva minute, însă știu că trebuie să mă pun în mișcare. Am o ședință de consiliu la nouă.

— Sus! spun și oftez adânc.

Fetele mormăie îmbufnate.

Mă ridic în capul oaselor și arunc o privire în jur. Peste tot sunt împrăștiate haine, iar în cada scufundată în podeaua din baie văd o sticlă de vin și trei pahare. Mă aplec și o sărut pe Nicki pe șold.

— Trezește-te, fetișcano!

— Pleacă de-aici!

Se rostogolește pe cealaltă parte.

Zâmbind, îi trag o palmă peste fund lui Heidi.

— S-a terminat petrecerea!

— Au! strigă ea.

Cobor din pat, dar rămân la marginea lui, ca să admir priveliștea. Nu o să mă satur niciodată să văd două femei frumoase în așternuturile mele.

— Haideți, plecați!

Trag păturile de pe ele.

— Trebuie să merg la birou!

E foarte ușor să le conving să vină aici, dar nu e la fel de ușor să le fac să plece.

— Ce se întâmplă diseară? întrebă Nicky.

— Nimic, îi răspund, plimbându-mă dezbrăcat prin cameră și adunându-le hainele. Sunt ocupat.

— Cu ce? întrebă Heidi, sprijinindu-se în coate.

Părul blond îi stă vâlvoi și ciufulit.

— Am o întâlnire.

Îi arunc cu chiloții în cap.

— Cu o fată cuminte!

Fac ochii mari ca să subliniez ideea.

— Exact opusul vostru, stricatelor!

Pufnesc amândouă în râs.

— Dar ție îți plac stricatele! spune Nicky.

Mă sprijin în mâini și le sărut pe amândouă, apoi o prind de păr pe Nicky și o trag spre mine ca să o pot săruta mai îndelung. E preferata mea.

— Așa e! Îmi plac!

Mă aplec și îi sărut sânul lui Heidi. Mă prinde de păr, și simt un zvâcnet între picioare. Când mă prinde de păr, s-a zis cu mine.

Încetează! N-am timp de așa ceva. Mă desprind din strânsoarea ei.

— Păi... ne suni când te întorci de la întâlnirea aia plictisitoare? mă întreabă Heidi.

Rânjesc și îmi reiau adunatul hainelor. Ce bine mă cunosc amândouă!

— Probabil!

Trag de sutienul lui Nicki ca de o praștie și i-l arunc în cap. O lovește cu putere.

— Au, termină! îmi strigă, luându-și sutienul.

Intru în baie și pornesc dușul. Le văd întinse în continuare în pat și mă întorc în cameră cu mâinile în șold.

— Ridicați-vă până nu vă pun să faceți lucruri de nedescris! le îndemn.

— Ce-i nou în asta?

Heidi îmi zâmbește jucăuș. E ciufulită toată și proaspăt satisfăcută.

Tentant...

— Am o ședință de consiliu la nouă.

Fac duș și, când ies după câteva minute cu un prosop alb în jurul taliei, le văd îmbrăcându-se încet, așa că intru în dressing. Îmbrac un costum bleumarin și o cămașă albă, îmi pun Rolexul la mână, apoi pantofii negri și cureaua, după care mă întorc în baie.

Ca de obicei, fetele intră și se așază pe măsuța de toaletă ca să stăm de vorbă cât îmi aranjez părul.

— Ce treburi ai azi, șefule? mă întreabă Nicki, strângându-mi cravata mai tare.

— Chestii de afaceri.

— Îmi plac chestiile de afaceri! îmi răspunde Heidi. Spune-mi ceva ce ar zice un șef!

— Ești concediată!

Chicotesc amândouă.

— Spune-mi și mie ceva ce ar zice un șef! îmi cere Nicky.

— Apleacă-te peste birou!

O întorc cu spatele și-i ridic rochia peste fund. Simt un val de excitație văzându-i fundul mic în aer... pregătit și așteptând.

Du-te dracului la muncă!

— Să mergem! mă răstesc și ies grăbit din baie.

Aud o voce din bucătărie.

— Bună dimineața, domnule Miles!

— Bună dimineața, domnișoară Penelope! îi răspund, luându-mi servieta din birou.

Mă întorc în bucătărie, iar domnișoara Penelope îmi întinde un termos cu cafea.

— Ești cea mai bună menajeră din toate timpurile, fără îndoială!

Îi zâmbesc și o sărut pe obraz.

— Știu, dragule!

Nici măcar nu glumesc. Domnișoara Penelope chiar e cea mai bună menajeră din toate timpurile. Dacă nu ar avea 56 de ani... și n-ar fi deja măritată, aș lua-o de nevastă.

Fetele apar de după colț.

— Bună dimineața, domnișoară Penelope! strigă la unison.

— Bună dimineața, fetelor! zâmbește ea, apoi se întoarce spre mine și-mi face un semn ghiduş cu ochiul.

Da, da, știu!

Sunt un om rău.

Am lămurit deja de un milion de ori chestia asta.

— Acum trebuie să plecăm. O zi frumoasă, domnișoară Penelope!

— Mulțumesc, dragule! Și ție la fel!

Mergem spre ușă și urcăm în lift în timp ce fetele stau de vorbă. Când ajungem la parter, ne îndreptăm împreună spre intrarea în clădire. Hans așteaptă lângă mașină.

— 'Neața, Hans! îi zâmbesc.

— Bună dimineața, domnule Miles!

Își pleacă ușor capul.

— Le conduci tu pe fete acasă, te rog? îl întreb.

— Da, domnule! îmi răspunde zâmbind. Bineînțeles!

— 'Neața, Hans!

Fetele zâmbesc în timp ce le deschide portiera din spate a limuzinei. Le sărut pe amândouă pe obraz la plecare și urcă fericite în mașină. Mă uit cum dispăre limuzina și mă întorc în clădire să iau liftul spre subsol. Urc într-un Porsche negru și ies din parcare, după care intru într-o coloană lungă de mașini.

Îhh... traficul londonez! Există ceva mai rău de-atât?

Trei ore mai târziu

— Și cel de aici...

Jameson arată o linie de pe diagramă.

— Urmărim tendința asta. Vedeți cum suprapopularea...

Casc și abia îmi mai țin ochii deschiși.

— Nu te lăsăm să dormi, Christopher? se răstește la mine Jameson.

Păi, da, de fapt!

Îmi dreg glasul ca să nu-mi dau ochii peste cap.

— Iartă-mă! mă scuz.

Doi dintre frații mei, Jameson și Tristan, au venit la Londra ca să se întâlnească cu mine și Elliot pentru ședința trimestrială de consiliu. Tâmpeniile despre care avem de discutat sunt extrem de plictisitoare. Jameson începe din nou să vorbească, oferind nenumărate detalii despre o tendință de creștere, așa că mă apucă iarăși criza de căscat.

Jameson mă privește încruntat.

— Scuze! șoptesc, încercând să nu-l mai întrerup.

Pe toți dracii, concentrează-te!

Abia îmi mai țin ochii deschiși. Mă uit la ceas. Cât mai durează ședința asta?

Elliot începe să vorbească:

— Am urmărit rezultatele și am descoperit...

Și vorbește, și tot vorbește... Casc iar.

— Termină odată! răbufnește Tristan. Nu ești singurul mort de oboseală!

Îmi ridic ochii și-i văd pe toți trei întorși spre mine.

— Pun pariu că felul în care a obosit Christopher a fost mult mai distractiv decât al tău! comentează Elliot ironic.

— Sută la sută, bombăne Tristan sec. Am dormit pe jos în timp ce copiii dormeau în patul meu, fir-ar să fie!

— De ce? se încruntă Jameson.

— Fetele au hotărât că nu vor să doarmă decât în dormitoarele lor de acasă.

Schițează un surâs prefăcut.

— E foarte distractiv să călătorești în perioada asta!

— Dacă ești prost!

Clatin dezgustat din cap.

— Ce înseamnă asta? se răstește Tristan.

— Doar că...

Mă opresc.

— Doar că, ce?

— Doar că-mi imaginam că tu ești părintele, răspund nonșalant și iau o gură de apă. Nu pot să înțeleg de ce naiba lași copiii să doarmă în pat și tu dormi pe jos.

— Summer nu e în apele ei; tușește, se justifică Tristan.

Mă strâmb la el.

— Nu respira în direcția mea, ticălos plin de germeni ce ești!

— Dacă ai avea copii, ai înțelege, mi-o întoarce Tristan.

Elliot râde.

— De parcă se va întâmpla vreodată așa ceva!

Tristan pufnește în râs.

— Știu, nu?

— Putem să ne concentrăm naibii la discuție? zice Jameson și bate în tabla albă.

— Ce naiba vrei să spui? întreb, uitându-mă la el. O să am și eu copii într-o bună zi.

— Ba nu!

Jameson scrie pe tablă de parcă și-a amintit următorul subiect de discuție.

— Nu există nicio șansă să faci copii!

— Poftim? strig indignat. Ce porcărie! Habar n-ai!

Tristan își dă ochii peste cap de parcă sunt tâmpit.

— Tu ești cel care habar n-are!

— Ești prea egoist ca să ai o soție și copii. Nu o să se întâmple niciodată! îmi zice, rânjind, Elliot.

— O să și-o tragă în grup și la 90 de ani! răspunde Jameson indiferent în timp ce desenează o diagramă pe tablă.

Băieții se pun pe râs.

— Ca să știți și voi... Nu mi-o trag în grup!

Îmi aranjez cravata, enervat.

— Doar încurajez activitățile în grup unde fiecare este tratat în mod egal.

Îmi îndrept umerii.

— E o mare diferență!

Încep toți trei să râdă și văd negru în fața ochilor.

— Sunteți foarte critici având în vedere că și voi ați fost exact ca mine!

— Ba nu, nu am fost! se răstește Elliot. Nici pe departe. Ești defect!

— Nu sunt defect, la naiba! icnesc indignat.

— Ai 31 de ani și n-ai avut niciodată o iubită. Nici măcar una! spune Tristan.

— Scoți niște fete de treabă la întâlniri simbolice ca să te amăgești singur că au vreo șansă. Pe lângă faptul

că nu ți-o tragi decât cu două femei odată, ca să nu existe șansa să te îndrăgostești de vreuna, comentează și Jameson impasibil.

Rămân cu gura căscată de groază.

— Așa mă vezi tu?

— Păi, așa ești, îmi răspunde Jameson și începe să bată cu mâna în tablă. Acum... să revenim la analiză! adaugă.

Inima îmi bubuie furios în urechi în timp ce-i privesc. Nu-mi vine să cred!

— *Nu* sunt defect!

— Ești răsfățat, adaugă Elliot.

— Cum adică sunt răsfățat? icnesc îngrozit.

Jameson se strâmbă.

— Of, te rog!

— *Nu* sunt răsfățat, la dracu'!

— Ba da, ești, răspunde Elliot.

— Dă-mi un exemplu! mă răstesc.

— N-ai fost în viața ta la un interviu, dar ai slujba visurilor tale. Ai apartamente de lux la New York, Londra și Paris, precum și angajați în toate colțurile lumii. Ai o colecție de mașini sport în valoare de zece milioane de dolari. Oamenii par să creadă că ești extrem de arătos și e de ajuns să te uiți la o femeie, și-i și cad chiloții de pe ea... indiferent dacă e măritată sau nu, îmi spune Jameson calm.

Deschid gura să mă apăr, dar nu reușesc să zic nimic.

— Și... nu vrei să ieși niciodată cu o fată de rând pentru că o consideri inferioară, adaugă Tristan.

— Nimeni nu vrea să iasă cu o fată de rând! strig scandalizat.

Jameson mă privește drept în ochi.

— Spune-mi când ai fost nevoit să muncești ultima oară pentru ceva, Christopher!

— Du-te dracului! pufnesc.

— Nu, vorbesc serios! Când a fost ultima dată când ți-ai fixat un obiectiv și nu l-ai îndeplinit în aceeași seară?

Elliot zâmbește, legănându-se pe scaun, și îi văd pe toți cum așteaptă să le răspund.

— Nu are ce să spună. Nici măcar un singur exemplu, rânjește Tristan.

— Am obiective pe care încă nu le-am îndeplinit, mă bâlbâi stânjenit.

— Să dormi singur? sugerează Elliot.

Își dau capul pe spate și râd în hohote, crezând că e cel mai amuzant lucru pe care l-au auzit vreodată.

Mă simt trădat.

Așa mă văd ei?

— Duceți-vă dracului! spun și mă ridic. Și la dracu' cu ședința voastră tâmpită! Nu mai rămân să ascult porcăriile astea!

Ies nervos din birou și trântesc ușa.

— Treci înapoi, blegule! strigă Jameson după mine.

Îi aud izbucnind din nou în răs... *Nenorociții!*

Trec pe lângă recepție și secretarele își ridică ochii, văzându-mă nervos. Probabil e o premieră. Eu nu sunt niciodată nervos.

— Christopher, e totul în regulă? se încruntă Victoria.

— Evident, nu! Nu e! pufnesc. Nenorociții ăia cred că sunt răsfățați!

Îmi ridic mâinile în aer în timp ce trec pe lângă ea.

— Îți vine să crezi?

— Nu. Absolut deloc!

Victoria mișcă din buze ca să-și ascundă zâmbetul.

Îmi mijesc ochii, avertizând-o tacit, și merg mai departe spre biroul meu. Le aud pe secretare cum râd pe înfundate la recepție.

Văd negru în fața ochilor!

A înnebunit lumea. Încep să-mi pregătesc servieta cu mișcări smucite.

Nu.

Sunt.

Răsfățat!

Acuzația asta mă jignește. Cum îndrăznesc? Au măcar habar ce înseamnă să fii răsfățat? Chiar nu cred că au.

Mă întorc spre lift și fetele mă privesc mirate.

— Plec! le anunț.

— Unde te duci? mă întreabă încruntată Victoria.

— Oriunde vreau!

A sunat aiurea. Arăt cu degetul spre ea.

— Pentru că m-am enervat, nu pentru că sunt răsfățat. Victoria face ochii mari, subliniind ideea.

— Taci, Victoria! îi strig.

— Da, domnule! îmi zâmbește.

— Și nu mă lua de sus!

— N-aș îndrăzni.

Spumeg și mai tare. Fetele își lasă capul în jos ca să nu le văd cum chicotesc.

— Nu mai râdeți, altfel vă concediez pe toate! le ordon.

De data asta, izbucnesc toate în hohote de râs. De obicei, eu sunt tipul nostim de la birou. Niciodată nu sunt cel morocănos.

— Gata! explodez.

Ușile liftului se deschid și dau buzna înăuntru, apăsând butonul cu putere.

— Nu primiți prime de Crăciun!

Încep să râdă și mai tare.

Vrăjitoarele! Iau liftul până la parter, apoi mă duc în parcare și privesc în jur. Mașina mea nu e unde am lăsat-o.

Mă îndrept spre valetul parcării.

— Unde-i mașina mea?

Omul face ochii mari de groază.

— Hmm...

Privește agitat în jur.

— Nu știam că veniți s-o luați, domnule. Am dus-o la nivelul inferior ca să facem loc pentru mașinile celor care pleacă înaintea dumneavoastră.

Poftim? Ridic furios dintr-o sprânceană.

— Când parchez pe un loc rezervat, mă aștept ca nenorocita de mașină să fie unde am lăsat-o!

Valetul deschide gura, dar o închide la loc fără să spună nimic.

— Ce e? mă răstesc la el.

— De asta avem cheile, domnule, ca să putem muta mașinile în funcție de program. Asta facem în fiecare zi.

— Ți se pare că acum respect programul? mă răstesc. Și eu ce-ar trebui să fac? Am nevoie de mașină. Acum!

— Ei, poftim! aud pe cineva mormăind.

Mă întorc și-l văd pe Elliot într-o parte, ascultând.

Ce dracu' face aici?

— Nu contează! i-o trântesc, mergând spre lift. O să iau un Uber.

Îmi îndrept cravata, încercând să-mi recapăt cât de cât controlul.

— Pentru că sunt *maleabil!*

Valetul se încruntă și se uită la Elliot.

— Maleabil, repetă Elliot.

— Du-te sus, Elliot, până nu pun șoferul de Uber să te calce! îi strig și apăs butonul ca să închid ușile.

Elliot o ia la fugă și intră după mine, iar ușile se închid.

— Calmează-te! îmi spune. Ne distram și noi.

Încleștez maxilarul, privind în față.

— Nu ești răsfățat!

Îmi ridic bărbia sfidător.

— Te crezi îndreptățit.

Simt că-mi ies ochii din orbite.

— Îndreptătit să te pocnesc chiar acum! mârâi la el.

Ușile se deschid și traversez holul ca să ies în stradă.

Elliot vine grăbit după mine.

Stăm amândoi pe trotuar, iar el îmi aruncă o privire.

— La ce oră vine?

— Cine?

— Uberul.

Mă încrunt.

— L-ai comandat... nu?

— Normal că da! răspund furios.

Cum dracu' faci asta?

— Nu iau un Uber, îl anunț, ridicându-mă pe vârfuri să mă uit în lungul străzii. Iau un taxi. Susțin metodele demodate.

— Ah! rânjește Elliot. Bravo ție!

Văd clipa de groază în care mă observă portarii.

— Doamne Miles! mă strigă ei și aleargă spre mine. Cu ce vă putem ajuta, domnule?

— Eu...

Elliot îmi taie vorba:

— E în regulă! Zâmbind, adaugă: Dar vă mulțumim, oricum!

Portarii se întorc încet și mă uit la Elliot, care mă urmărește cu atenție.

— Haide odată! îmi spune.

— Ce vrei să spui?

— Ia un taxi!

— Chiar crezi că nu sunt în stare să iau singur un taxi?

— Când ai luat un taxi ultima oară?

— Când ai intrat ultima oară în spital bătut măr? îl întreb și îmi mijesc ochii la el.

Elliot își ridică mâinile, capitulând.

— Ziceam și eu...

Se întoarce în clădire și-l văd cum dispare în lift.

Mă uit după el, simțindu-mă plin de hotărâre. O să iau singur un nenorocit de taxi! Ies pe stradă și văd un taxi care se apropie. Ridic brațul.

Trece în viteză pe lângă mine cu un pasager în spate.

Hmm...

Mai vine unul și-mi ridic brațul. Trece direct pe lângă mine.

— Nenorocitul! strig după el.

Stau pe marginea drumului timp de cinci minute. Nu oprește niciun taxi.

Ce naiba e cu ei? Ăștia nu știu că trebuie să ajung undeva? Asta-i discriminare!

Aud o voce:

— Domnule Miles!

Mă întorc și văd că Hans a parcat limuzina.

— E totul în regulă, domnule?

— Hmm...

Privesc în jur. Nu oprește niciun taxi, și s-ar putea să stau aici o veșnicie. Mă uit înăuntru ca să mă asigur că Elliot a plecat.

— Du-mă acasă, te rog!

Cu un zâmbet amabil, îmi deschide portiera din spate și urc. După aceea, intră în trafic.

— De unde știai că sunt aici? îl întreb.

— M-a sunat Elliot.

— Te-a sunat Elliot? întreb furios.

— Da, a spus că trebuie să vă salvez.

Ticălosul!

— M-am distrat de minune! gângurește ea.

— Și eu!

Zâmbesc fals. Abia mă abțin să nu mă uit la ceas în timp ce ne luăm la revedere pe stradă. Oare cât mai durează? A fost cea mai oribilă întâlnire din istorie!

Plictisitoare... Al dracului de plictisitoare!

Carly e frumoasă, deșteaptă și dulce și are un trup criminal! E tot ce ar trebui să-mi doresc. Și totuși, ca de fiecare dată când ies singur cu o fată, mă plictisesc îngrozitor. M-am gândit chiar să-i cer ospătarului să otrăvească mâncarea ca să am o scuză bună să plec.

Cuvintele lui Tristan și ale lui Jameson mi-au trecut prin minte de un milion de ori.

„Ai 31 de ani și n-ai avut niciodată o iubită. Scoți niște fete de treabă la întâlniri simbolice ca să te amăgești singur că au vreo șansă. Pe lângă faptul că nu ți-o tragi decât cu două femei odată, ca să nu existe șansa să te îndrăgostești de vreuna.”

Carly mă privește încruntată.

— E totul în regulă?

O văd cum mă privește, dornică să o sărut.

— Eu doar... Am o durere de cap. Îmi pare rău, dar...

Mă opresc înainte să continui cu minciuna.

— E OK! îmi răspunde, zâmbind. Unii oameni nu au conexiunea aceea, nu-i așa?

Interesant! *Eu am conexiune cu toată lumea!*

— Tu o ai cu majoritatea oamenilor? o întreb.

— Da.

— Și cu noi de ce nu crezi că s-a întâmplat?

Ridică din umeri.

— Din multe motive.

— Spune-mi!

Pufnește în răs.

— Nu cred că vrei să știi ce am de zis.

— Crede-mă că vreau!

— Păi, pentru început, ești prea perfect!

Mă încrunt.

— Poftim?

Se schimbă la față.

— Uite... N-am vrut să te jignesc. Nu m-am exprimat cum trebuie.

— Nu, te rog! o încurajez. Explică-mi! Cum pot să devin mai bun dacă nu știu ce e în neregulă cu mine?

— Nu trebuie să devii mai bun. Trebuie doar să...

Se oprește, alegându-și cuvintele cu grijă.

— Nu ai profunzime.

— Poftim? întreb și îmi duc mâna la piept. Eu? Nu am profunzime? icnesc șocat. Ba am o profunzime dată dracului!

Începe să râdă.

— Asta e problema. Nu vei înțelege niciodată ce vreau să spun, Christopher, și e în regulă – nu e nevoie să înțelegi. Nu e ceva relevant în viața ta.

O privesc încruntat.

— Ce înseamnă asta?

— Viața ta a fost perfectă, așa că nu a trebuit să sapi prea adânc ca să afli cine ești cu adevărat.

Mă sprijin pe un picior, supărat că aud chestia asta pentru a doua oară pe ziua de azi.

— Te contrazic! De ce cred oamenii că numai greutățile întăresc caracterul? De ce ar trebui să sap adânc ca să aflu cine sunt dacă eu știu deja?

Se ridică pe vârfuri și mă sărută pe obraz.

— Pentru că presiunea șlefuiște diamantele.

Se întoarce și se îndepărtează agale pe stradă.

— Ce înseamnă asta?

Îmi pun mâinile în șold, dezgustat.

— Sunt un nenorocit de diamant, Carly! strig după ea, desfăcându-mi larg brațele. Știi câte femei ar vrea un diamant ca mine?

Râde în hohote și se întoarce spre mine.

— Femeile cu care ieși tu nu vor decât un cărbune bogat. Nici nu știi ce-i acela un diamant. Sunt doi cărbuni care se întâlnesc.

Casc gura de groază.

Îmi trimite o beza, apoi se întoarce și dispăre în noapte. Îmi trec mâna peste bărbie, uitându-mă după ea.

A fost ciudat! Hmm, și... Nu-mi place să recunosc, dar... interesant!

Pornesc pe stradă și intru într-un bar, după care mă așez pe o bancă la fereastră.

— Ce doriți? mă întrebă un ospătar.

— Whisky, îi răspund neatent.

Începe ploaia și o privesc pe fereastră.

— Poftiți! îmi spune ospătarul, așezând paharul în fața mea.

— Mersi!

Rămân să-l beau singur.

Am avut o zi de rahat și, nu-mi place s-o spun, dar se pare că există o latură a personalității pe care alții o văd, iar eu, nu.

„Femeile cu care ieși tu nu vor decât un cărbune bogat.”

Îmi trec mâna peste față, scârbit. O fi adevărat? Îmi dau capul pe spate și golesc paharul.

„Ești defect.”

A fost o zi ciudată, plină de descoperiri. Oare au dreptate? Cum să-mi găsesc diamantul dacă sunt doar un cărbune bogat?

Aud o voce.

— Nu poate fi chiar atât de grav!

Îmi ridic ochii și văd o chelneriță care șterge masa de lângă mine.

— De ce spui asta?

— Păi, stai aici de trei ore și pari nefericit.

— Poftim?

Mă uit la ceas. Unu și jumătate... Rahat!

— Scuze! bolborosesc, ridicându-mă în grabă și scoțând portofelul.

Chelnerița îmi aduce nota de plată.

— Te-a părăsit? mă întreabă.

Mă încrunt, nedumerit de idee.

— Nu, nicidecum.

— Ai părăsit pe cineva?

— Nu.

Vezi-ți de treaba ta!

— Ai fost concediat?

N-am chef de vorbă și nu vreau decât să tacă.

— Da. Concediat, o mint.

— Păi, e grozav! îmi zâmbește. Îmi plac răscrucile de drum.

Femeia asta e complet idioată!

— Cum e grozav să fii concediat?

— Pentru că poți s-o iei de la capăt. Poți să devii cine vrei să fii.

O privesc încruntat.

„Să devii cine vrei să fii.”

— Adică, o a doua șansă! șoptesc mai mult pentru mine.

— Da.

Începe din nou să șteargă tejgheaua.

— Tu ce ai face? o întreb. Cum ai lua-o de la capăt?

Îmi zâmbește visătoare.

— Aș dispărea și aș călători prin lume. Să o văd cu ochi noi, neîntinați.

Mă uit la ea și gândurile încep să-mi alerge nebunește prin minte. Nu e prima dată când aud acest lucru. Mi-a trecut și mie prin cap cu ani în urmă.

— Adică, nu că cineva chiar și-ar permite cu adevărat s-o facă.

Ridică din umeri.

— Dar nu-i așa că ar fi grozav?

— Ar fi...

Îi plătesc și, adâncit în gânduri, merg după colțul străzii, unde sunt taxiurile. Este unul care așteaptă și urc pe bancheta din spate.

— Încotro? întrebă șoferul vesel.

Zâmbesc. Vezi... *Pot* să iau singur un taxi. De fapt, sunt convins că pot să fac orice îmi pun în gând. O să le arăt eu nenorociților de ce sunt în stare!

Dar fără bani?

Hmm... dificil!

Stau întins pe spate și mă uit la tavanul dormitorului întunecat. Am o senzație neplăcută în stomac care nu-mi dă pace.

De când mi-a venit ideea cu a doua șansă, nu-mi mai iese din minte. Dar chiar trebuie să devin invizibil ca să fiu văzut?

Oare reacționez exagerat? Nu vreau să cad în capcana în care banii îmi conduc viața, dacă n-am făcut-o cumva deja.

Urăsc felul în care mă văd frații mei. Și Carly, care mă consideră un cărbune. Cel mai rău e că are dreptate. În momentul de față, sunt sută la sută cărbune.

Nici măcar nu știu cum să găsesc profunzimea și urăsc ideea în sine. Sunt mai bun de atât. Știu că sunt. Reprezintă mai mult decât numele meu de familie... dar cum să descopăr ce anume este acel lucru?

Dacă aș trăi un an fără bani, cum ar fi? Îmi imaginez posibilitățile și riscurile, dar și mândria pe care aș simți-o la sfârșit, știind că am reușit.

N-am ieșit în oraș săptămâna asta; pentru prima dată, nu suport gândul de a socializa. Nu vreau să ies... Vreau să dispar!

Luni dimineața

După cea mai lungă săptămână fără sex din istorie, am luat o decizie. Ies hotărât din lift.

— Bună dimineața, fetelor! le spun când trec pe lângă ele.

— Bună dimineața, Christopher!

Merg pe coridor și intru în biroul lui Elliot. Jameson și Tristan se întorc la New York în seara asta, și știu că trebuie s-o fac acum, cât mai suntem împreună.

— Putem vorbi cinci minute în biroul meu? îl întreb. Elliot ridică ochii din calculator și se încruntă.

— Despre ce?

— Ia-i pe Jay și Tris și veniți la mine!

— OK!

Mă întorc în birou și deschid calculatorul. Am multe de făcut.

— Ce e? întreabă Jameson.

Intră în birou și se trânteste pe canapea. Elliot și Tristan vin după el.

— Ce se întâmplă?

— Îmi iau un an liber de la Miles Media, îi anunț.

— Poftim? se încruntă Jameson. De ce?

— Mă deconectez.

— Cum?

— Plec în drumeție cu rucsacul în spate.

Capitolul 2

— CRED CĂ GLUMEȘTI!

— Nu!

Mă așez la birou.

— Pentru cât timp?

— Un an.

Elliot se strâmbă.

— Du-te dracului! În niciun caz n-ai face așa ceva. Cât pe ce să mă păcălești! Ce vrei, de fapt?

— Vorbesc cât se poate de serios.

— Nu o să rezști nici măcar o oră în drumeție, darămite un an! pufnește Tristan. Ești mai pretențios decât noi trei la un loc.

Mă înverșunez și mai tare:

— Nu sunt complet inutil, să știi!

— Dacă e vorba de cum te-am tachinat săptămâna trecută, noi doar glumeam!

— Nu e vorba de voi. E vorba de mine.

— Și de faptul că ți-ai pus în minte să te sinucizi? răspunde Jameson sec.

— Ceea ce-ați spus m-a pus pe gânduri, și dacă nu mă schimb...

Mă opresc, fiindcă nu vreau s-o rostesc cu glas tare.

— Ce?

— Am ideea asta de câțiva ani deja. Știi că, dacă nu plec acum, o să fiu prea bătrân.

— Păi, ești deja prea bătrân, la naiba! se răstește Jameson. N-am văzut niciodată un excursionist cu rucsacul în spate la 31 de ani!

— De parcă ai cunoaște așa de mulți!

Fac ochii mari.

— De ce vrei să pleci?

— Pentru că trebuie. Trebuie să mă adun. Am spus mereu că o voi face și cred că acum e momentul potrivit. Elliot se plimbă de colo-colo.

— Adică, bănuiesc că... Aș putea reorganiza personalul... Ai putea lucra la birourile din străinătate.

— Nu, fără relații! Vreau să-mi găsesc drumul și să mă întrețin singur. Nu iau decât două mii de dolari la mine. Presupun că o să-mi ajungă o lună dacă mă abțin de la cheltuieli?

Jameson izbucnește în râs.

— Tu... fără bani?

— Mă omori cu zile! râde Tristan. Tu cheltui mai mult de-atât într-o singură zi.

— Și ce slujbă o să ai? se bâlbâie Elliot.

Cu ochii măriți, așteaptă să-i răspund. Aproape văd cum îi crește îngrijorarea.

— Păi, zis și ridic din umeri, de parcă nu e cel mai înfricoșător lucru pe care l-am făcut vreodată. Încă nu știu. O să găsesc eu ceva. O să descopăr pe parcurs.

— Nu! răbufnește Elliot. Nici în ruptul capului! Ai nevoie de un plan. Cei din familia Miles nu descoperă pe parcurs. O să sfârșești mort pe undeva. Nu accept să fii singur în lumea largă. E plină de nenorociți!

— Nu e alegerea ta!

— E o prostie! mă avertizează Jameson. Fără a mai pune la socoteală că e periculos.

— M-am gândit foarte bine toată săptămâna și știu că e ceea ce trebuie să fac. Dacă renunț acum, știu că are să-mi pară rău.

Ridic din umeri.

— În fond... cât de rău poate fi?

— Rău, îmi răspunde Elliot. Foarte rău. Ai putea ajunge acasă într-un sac pentru cadavre.

Îmi dau ochii peste cap.

— De ce naiba ești atât de teatral?

— Păi, e teatral! se răstește Tristan. Nu poți să-ți faci naibii o iubită ca un om normal?

— Nu le spuneți mamei și tatei! adaug.

— Poftim? întrebă Tristan. Cum dracu' îți imaginezi că nu vor observa că lipsești un an întreg?

— O să le spun că fac un curs în Franța. O să-i sun tot timpul și o să mă întorc la Paris din Spania ca să-i văd câteva zile, dacă se hotărăsc să-mi facă o vizită.

— Spania?

— Încep cu Spania.

— De ce?

— Nu știu, răspund, ridicând din umeri. Pentru că-mi place paella, presupun.

— O, să-mi trag una!

Jameson se ciupește de rădăcina nasului.

— Nu pleci cu rucsacul în spate pentru o nenorocită de paella, Christopher! Trebuie să fie un restaurant spaniol bestial chiar aici, în Londra, sunt convins!

— Dacă vreți, o să vă sun pe toți în fiecare zi!

Îmi pun mâinile în șolduri.

— Dar plec. Nu mă puteți opri!

Rămân tăcuți.

— Și o să vă spun unde merg în cazul în care lucrurile merg prost, adaug.

— Pleci cu un bodyguard, mă anunță Jameson.

— Nu iau niciun nenorocit de bodyguard!

— De ce nu?

— Pentru că nu-mi mai îndeplinesc scopul!

— Și scopul e să te omoare careva? icnește Elliot.

— Ascultă! încerc să-l calmez, pentru că știu că lui îi va fi cel mai greu. E în regulă. Săptămâna asta poți să mă ajuți și ne vom asigura că sunt pregătit pentru orice.

Se uită lung la mine și aproape aud cum o ia complet razna.

— Când pleci? întreabă Jameson.

— Sâmbăta viitoare.

— Atât de curând?

Amuțesc toți, duși pe gânduri.

— Păi...

Tristan mă bate cu palma pe spate.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, frate!

Districtul Finger Lakes, comitatul Orange Gara Harrington Angus Cattle

Hayden

Conduc tractorul către padoc. Roțile masive se hurducă pe pământ când trec peste pâraul dintre cele două padocuri și mă întorc spre casă.

Zâmbesc în după-amiaza târzie și întind mâna ca să-l mângâi pe cap pe Nev. E unul dintre câinii noștri de încredere pentru cireadă și e și preferatul meu. Stă mândru pe banchetă lângă mine în timp ce dăm o ultimă tură a fermei.

Ca de obicei, a fost o zi bună. Trei vițelușe sunt gestante și am bătut toți pasul pe loc. Fiind unicul copil al unei familii de fermieri, muncesc din greu, dând o mână de ajutor ca să meargă lucrurile pe aici, și sunt o mulțime de treburi de făcut. Avem o fermă de trei mii de pogoane și peste cinci sute de capete de vite Angus. Din fericire, avem și angajați, însă volumul de muncă nu pare să scadă niciodată.

Cotesc către casă și o văd pe mama făcându-mi cu mâna. Opresc tractorul în dreptul ei.

— Bună!

Bate cu degetul pe ceas.

— Ce faci?

Mă încrunt.

— Cum adică?

— Avem atâtea de făcut! Ai uitat cumva că mergem la cumpărături?

Răsuflu adânc și cobor din tractor.

— Mamă...

— Serios, Hayden, pleci peste două zile. Nu-ți mai bate capul cu ferma!

— Știi, m-am tot gândit. De fapt, nu mai e nevoie să plec.

— Hayden!

Mă apucă de umeri și mă întoarce spre casă.

— Ți-ai rezervat călătoria asta acum doi ani.

Mă împinge ușor din spate.

— Te *duci*!

— Da, dar aveam inima frântă când am rezervat-o. Acum nu mai sufăr. O să-l sun pe agentul de voiaj și o să încerc să iau banii înapoi. Nu e cel mai potrivit moment.

— Ai emoții. Nu te mai convinge singură să nu pleci!

De zile întregi, mă doare stomacul. Mi se pare absolut ridicol să plec singură la celălalt capăt al lumii când în ultimii doi ani abia dacă am ieșit din casă.

„Emoționată” e puțin spus. Sunt îngrozită!

— Nu vreau să vă las baltă pe tine și pe tata. Aveți nevoie de mine aici. Dacă se întâmplă ceva cât sunt plecată?

— Scumpo! îmi zâmbește mama. Eu și tata vrem să fii fericită.

— Dar sunt fericită!

— Conducând tractoare? Ajutând vitele să fete?

Mă privește în ochi.

— Majoritatea prietenelor tale au plecat din oraș și s-au măritat.

— Și ce dacă? Nu-mi pasă!

— Nici măcar nu mai ieși în oraș.

Mi se pune un nod în gât, pentru că știu că are dreptate. Dar asta nu înseamnă că-mi este mai ușor.

— Hayden! îmi zâmbește mama. Te așteaptă lucruri interesante în lume.

Dau din cap.

— Și o să fii curajoasă, o să pleci în lumea mare și o să-ți faci prieteni noi, o să râzi și o să trăiești, și nu o să-ți mai faci griji pentru niște vite afurisite.

Mi se umplu ochii de lacrimi și ridic din umeri.

— Doar că...

— Știu, scumpo, ți-e frică.

Îmi zâmbește cu blândețe.

— Dar mie îmi este și mai frică pentru tine dacă rămâi aici toată tinerețea fără să știi cum arată lumea.

Mă strânge în brațe.

— Ferma asta o să te aștepte mereu aici, Hayden. Dar... și el te așteaptă acolo.

— Cine? mă încrunt.

— Iubitul tău. E undeva, acolo. Știu eu.

Îmi dau ochii peste cap.

— Mamă, *nu* o să-mi întâlnesc dragostea vieții mele într-un hostel pentru excursioniști, poți fi sigură de asta!

— Nu se știe niciodată! Sunt mulți băieți buni de la fermă pe acolo.

— Presupun că da! îi răspund zâmbind. Și avem nevoie de un veterinar!

— Așa te vreau!

Mă ia de braț și pornim spre casă.

— Și un mecanic de motoare diesel ne-ar prinde bine. Afurisitele alea de tractoare sunt greu de întreținut.

Chicotesc.

— Așa e!

— Și unul care repară garduri ar fi grozav! adaugă ea.

Pufnesc în râs. Îmi imaginez cum ar fi să aduc acasă un biet neștiutor doar ca să-l pună tata la construit garduri zile de-a rândul.

— Hai să cumpărăm niște rochii pentru întâlniri!

— Dar hainele mele ce au? mă prefac ofensată.

Ne uităm amândouă la blugii mei strâmți, la cămașa cadrilată și la cizmele placate cu oțel murdare de bălegar.

— Sunt întruchiparea modei de lux, mamă!

Îmi pun mâinile în șold și merg ca pe un podium. Ea face ochii mari.

— Dar nu prea amintesc de Spania, nu-i așa?

Christopher

— Iar acesta este BlackWolf Nomad, îmi zâbește vânzătorul cu mândrie. Cel mai grozav rucsac cu puțință!

Mă uit la rucsacul imens.

— Mulțumim, te anunțăm dacă avem nevoie de ajutor!
îi răspunde Elliot.

Vânzătorul se îndepărtează, iar eu trag de fermoarul rucsacului.

— Fermoarul merge bine.

— Nu văd cum poate cineva să meargă cu chestia asta în spate, șoptește Elliot. Cât ar cântări plin? Vreo douăzeci de kilograme?

— Probabil.

— Vezi dacă au unul pe roți!

— Nu vreau să arăt ca un pământău, trăgând rucsacul pe roți când toți ceilalți îl cară în spate.

— Păi, toți ceilalți sunt idioți!

— Nu vreau să ies în evidență.

Elliot râde, uitându-se la rucsac.

— Crede-mă că rucsacul e ultimul lucru care te face să ieși în evidență.

Mă apropii de alt rucsac și-l iau în mână. Încep să verific toate compartimentele micuțe. Pe fund e o tăviță. O scot și o privesc mai de aproape.

— Asta pentru e ce?

— Hmm!

Elliot mi-o ia din mână și o întoarce invers, privind-o cu atenție.

— O farfurie?

— Cam puțin adâncă pentru o farfurie. N-ar fi un mic-dejun prea bogat, nu-i așa?

Vânzătorul se întoarce.

— Acea e toaleta.

Mă uit la el și creierul îmi dă rateu.

— Ce anume?

— E plosca! ridică el din umeri. Știi, pentru când trebuie să-ți faci nevoile în pădure.

Elliot aruncă plosca înapoi în rucsac de parcă îl arde la degete.

— Pleacă în drumeție, nu în sălbăticie!

Vânzătorul râde.

— N-ați mai fost niciodată în drumeție cu rucsacul, nu-i așa?

Eu și Elliot schimbăm o privire, dar rămânem tăcuți.

— Dacă ești blocat într-un loc aglomerat și nu găsești o toaletă, faci în ploscă și o golești când poți. E foarte ușor!

Mă uit încruntat la animalul ăsta sălbatic.

— Nimic din ce ai spus nu pare ușor!

— Ce? Crezi că o s-o pună la loc în rucsac murdară? răbufnește Elliot îngrozit.

Vânzătorul ridică din umeri bucuros.

— E și asta o variantă.

— Pe care nu am de gând s-o accept, mormăi sec și mă îndepărtez.

Fir-ar al dracului, ce-a ajuns lumea asta!

Trebuie să ies de aici. Simt că-mi crește tensiunea de la o clipă la alta.

— Care e cel mai popular rucsac?

— Acesta! zice vânzătorul și îl ridică. Fără îndoială!

— Îl iau.

— Pe negru sau pe roșu?

Roșu. Îmi mijesc ochii. Tipul ăsta vorbește serios? Nimeni nu vrea un nenorocit de rucsac roșu.

— Pe negru.

— De ce mai are nevoie? întreabă Elliot.

— Pentru ce perioadă?

— Un an.

Vânzătorul fluieră.

— Tare de tot!

„Tare de tot...” Ce naiba înseamnă asta?

— Dacă aveam nevoie de părerea ta, ți-o ceream! mă răstesc.

Vânzătorul îl arată pe Elliot cu degetul mare.

— Păi, tocmai mi-a cerut-o el!

Îmi dau ochii peste cap; tipul ăsta mă calcă pe nervi.

— Care sunt lucrurile de bază?

— Încălțările confortabile și prosopelul bun.

— Ce-i un prosopel?

Vânzătorul ridică un pachetel de mărimea unuia de cărți de joc.

— Aici e un prosop.

— O! exclam și dau din cap. Impresionant!

— Ce alte lucruri în miniatură mai aveți? îl întreabă Elliot.

— În afară de cele evidente, murmur îmbufnat.

— Încetează! șoptește Elliot.

— Busolă.

Se duce la raft să ia una.

— Busolă? îl strig. Mă duc în drumeție, nu urc Everestul!

Tipul ăsta e complet tâmpit! Elliot face ochii mari, făcându-mi semn să tac imediat. Tipul se întoarce și-mi dă o busolă pe care i-o întind direct lui Elliot.

— O luăm, răspunde Elliot puțin prea repede.

— Avem niște sticle grozave pentru apă, continuă vânzătorul, mergând în cealaltă parte a magazinului.

— Nu luăm busola! îi șoptesc.

— Și dacă te rătăcești?

— Mă uit pe Google Maps ca orice om care trăiește în secolul 21, ce naiba!

Îmi dau ochii peste cap.

— Ba o iei! îmi șoptește furios.

— Ba *nu*! îi răspund.

Îi iau busola din mână și o pun pe raft.

Vânzătorul se întoarce cu o sticlă imensă.

— Asta e grozavă. Păstrează apa rece sau caldă timp de 24 de ore, iar cordonul acesta lung îți permite s-o porți la gât. Și uite, e camuflată!

— Dacă ai impresia că o să port o sticlă de apă camuflată la gât, trebuie să ajungi la un spital!

Elliot începe să râdă și se ciupește de nas.

— Vindeți camere GoPro?

— Ce nevoie am de GoPro? mă încrunt.

— Pentru că vreau s-o porți pe cap tot timpul, ca să putem vedea live tot ce se întâmplă.

Îmi dau ochii peste cap.

— De fapt, chiar ar fi o emisiune de tip reality grozavă! Ridică din sprâncene de parcă are o revelație.

— Ar trebui să sun pe cineva; o rețea de televiziune ar vrea neapărat s-o facă.

— Taci. Dracului. Odată!

Casc ochii la el.

— Nu suni pe nimeni!

— Sac de dormit, îmi spune vânzătorul când se apropie. E *vital!*

— O să dorm într-un pat.

— Dar trebuie să ai sac de dormit. O să fie momente când nu o să găsești cazare și trebuie să te descurci.

Îl privim amândoi cu ochii mijiți.

— Cum adică „să se descurce”? îl întreabă Elliot.

— Știți voi, să doarmă în pădure, într-o gară sau ceva asemănător.

Într-o gară... Pe bune?

— Vindeți și minisaltele, ceva care se împătorește ca prosopul? îl întreb.

Vânzătorul își dă capul pe spate și râde în hohote.

— Ești foarte amuzant, frate!

Dar eu nu glumeam!

— Luăm un sac de dormit. Ca acesta.

Elliot bate în vitrină cu degetul.

— Galben sau negru?

— Tu nu distingi culorile? îl întreb, privindu-l în față. Ce dracu' e cu tine? Nimeni nu vrea un sac de dormit galben.

Vânzătorul începe să ducă lucrurile la casă. Le stivuieste pe toate pe tețghea.

— Asta e tot?

— Da.

Începe să le scaneze.

Elliot se uită la lucrurile de pe tețghea și văd că se gândește la ceva.

— Ce e? îl întreb.

— Cum o să încapă toate în rucsacul ăla minuscul?

Hmm, are dreptate!

— Adică, unde îți pui hainele?

— Foarte bună întrebare! mormăi.

— Călătorești cu puține bagaje, spune vânzătorul.

— Cât de puține? mă încrunt.

— Doar esențialul. Două perechi de pantaloni lungi, două perechi de pantaloni scurți, vreo trei tricouri și un pulover. Și încălțările din picioare.

Mă holbez la el în timp ce simt cum mă pătrunde groaza pe din dos...

— Nu pot...

— Ba poți, îmi spune.

Mă uit la Elliot care ridică din umeri.

— Știi și eu?

Cum naiba trăiești cu cinci lucruri?

Cinci ore mai târziu

— Ce rahat nenorocit mai e și ăsta? strig.

Elliot se scarpină în cap, de-a dreptul perplex.

— N-ar fi trebuit să-l scoatem din husă.

— O! Grozavă idee, Einstein! mă răstesc. Pentru că ar fi fost mult mai bine să descopăr chestia asta într-un hostel aglomerat!

— Nu pricep!

Elliot învârte instrucțiunile pe toate părțile și le citește.

— Nu scrie nimic despre treaba asta. E vreun buton sau ceva pe care să apeși?

Caut în continuare.

— Nu are buton și e imposibil să se întâmple așa ceva!

— Jameson a fost cu cortul. El trebuie să știe!

Elliot îi sună pe băieți în timp ce eu mă lupt cu sacul.

— Salut! se aude vocea lui Jameson.

— Salut! spune Tristan.

— Suntem în încurcătură, răspunde Elliot, ridicând telefonul ca să ne vadă. Cred că tipul de la magazin ne-a făcut o farsă.

— Ce se întâmplă? întreabă Jameson.

— Cum ar trebui ca asta – ridic sacul imens de dormit – să încapă în chestia asta?

Ridic husa minusculă a sacului. Încep din nou să-l îndes înăuntru.

Jameson râde în hohote.

— Prostule! Îl rulezi.

— E imposibil! strig. E ca un elefant care încearcă să și-o tragă cu un gândac!

Mă mai lupt puțin cu el.

— E imposibil ca *ăsta* să încapă în *ăla*!

— Ai auzit de lubrifiant? râde Tristan.

— Evident că nu, răspunde Jameson. N-ai văzut ce femei îi plac?

— Duceți-vă dracului! N-am chef de prostiile voastre! urlu frustrat. E un adevărat dezastru. Ar trebui să plec în vacanță. N-am nouă ore la dispoziție în fiecare zi să mă lupt cu un sac de dormit neascultător.

— Întinde-l bine!

— Poftim?

— Întinde-l bine! se răstește Jameson.

Îl întind pe jos.

— Acum împătorește-l în două, apoi încă o dată și-l rulezi!

— Îl rulează? se încruntă Elliot.

— Îl rulează... idiotule!

— De ce nu ne-a zis tâmpitul ăla de la magazin? mormăi.

Eu și Elliot ne așezăm în patru labe și încercăm să urmăm instrucțiunile. Pufnim și gemem și ne folosim toată forța în hohotele de râs pe care le scot Jameson și Tristan în fundal. După douăzeci de minute, reușim.

— Acum, du-te dracului!

Ridic sacul de dormit în husă și-i trag un șut cât pot de tare.

— Nu vîi cu mine după ce-ai făcut tâmpenia asta. Nu vreau să te mai văd!

— Trebuie să-l iei! se răstește Elliot.

— În niciun caz. Asta-i treabă pentru patru oameni, și eu nu sunt magician. Prefer să îngheț de frig!

Patru zile mai târziu

Avionul aterizează pe pistă și scot un oftat prelung.

Asta e! Dintr-o clipă în alta, o să cobor din scaunul confortabil de la clasa întâi ca să găsesc un Uber și să mă aventurez în necunoscut fără bani.

Nu știu la ce să mă aștept în afară de faptul că mă costă optsprezece euro cazarea pe noapte, n-am suficiente haine și urăsc cu patimă sacul de dormit.

După patruzeci de minute, mă îndrept spre stația de taxiuri simțindu-mă foarte mulțumit. Mi-am luat bagajul fără probleme și totul e bine în lume.

— Bună! îi spun șoferului.

— Bună! îmi răspunde zâmbind.

— Mă poți duce aici, te rog?

Îi arăt adresa pe telefon.

— *Sí.*

— Grozav!

Deschide portbagajul și îmi pun bagajul înăuntru, după care urc pe bancheta din spate. Urcă și șoferul și pornește mașina. Zâmbesc bucuros, privind pe geam.

Totul decurge perfect. E floare la ureche!

Șoferul apasă pe pedală și trecem de la zero la o sută pe oră în cinci secunde. Îi taie fața altei mașini și celălalt șofer îl claxonează.

— Ah!

Mă agăț de scaunul din față.

— Ce faci?

Șoferul schimbă benzile și cauciucurile scârțâie; fac ochii mari de spaimă.

— Încetinește! îi strig.

Trece peste cinci benzi în mare viteză.

— Relaxează-te!

Râde, dând din mâini.

— E OK! E OK!

— Nimic nu e OK la cum conduci!

Trece pe roșu în viteză, și eu închid ochii strâns, ținându-mă cu disperare de scaun.

— Încetinește! îi cer.

Trece atât de repede peste o denivelare de pe șosea, încât sar de pe banchetă și mă lovesc cu capul de plafon.

— Aah! strig.

Mă uit prin parbriz la mașinile din față.

Dați-vă la o parte! O să murim dracului cu toții!

Șoferul ia atât de rapid colțul unei străzi, încât am senzația că o să ne răsturnăm, și mă gândesc să sar din

mașină. În cele din urmă, după cele mai înfricoșătoare douăzeci de minute din viața mea, oprește.

— Am ajuns!

Cobor și trântesc portiera.

— Să nu mă mai iei niciodată cu mașina!

— OK! îmi răspunde, zâmbind.

Dementul!

Iau rucsacul și urc scările ca să intru în hostel. E mare și arată ieftin și murdar. Intru pe ușile din față și aud niște scandări.

— Bea, bea, bea!

Mă uit prin ușile duble la ceva ce seamănă cu un bar într-o curte exterioară.

Un grup mare de oameni sunt adunați în jurul unui imens butoi de bere cu furtun.

Un tip stă întins pe spate, aproape să se înece, în timp ce restul urlă și râd.

Mirosul de transpirație îmi întoarce stomacul și atunci fac ochii mari de spaimă.

Ce nenorocire mai e și asta?

Un playboy miliardar pornește incognito într-o călătorie cu rucsacul în spate prin Europa. Oare cât timp va reuși să se ascundă de iubire?

Sunt bogat, puternic și pot să am orice femeie îmi doresc.

Atunci, de ce oare mă simt atât de gol pe dinăuntru?

În căutarea unui sine mai profund, am hotărât să îmi iau un an sabatic în care pur și simplu să uit de viața mea privilegiată. Un an de călătorii cu rucsacul în spate prin Europa. Asta înseamnă o nouă identitate, niciun contact și aproape niciun ban în buzunar. Nu e un plan rău, cred.

Sau, mai bine zis, așa mi s-a părut până să ajung acolo.

O cameră de hostel aglomerată, mirosuri corporale neplăcute și provocări cu bere; nu există cuvinte pentru a descrie iadul în mijlocul căruia am picat.

Dar, în tot acest haos, am făcut cunoștință cu noua mea colegă de cameră, Hayden Whitmore.

Aceasta doarme în patul de vizavi și recunosc deschis că mai mult mă holbez la ea decât mă odihnesc. E frumoasă, inocentă și inteligentă.

Nu e genul cu care sunt obișnuit, dar poate că e femeia perfectă.

Există însă o mică problemă cu divina domnișoară Hayden.

Este total imună la farmecul meu. Nu reușesc să îi captez atenția cu nimic și am fost expedit în categoria „amici”.

Cum e posibil?

Partea bună este că sunt incredibil de priceput când vine vorba de rezolvarea problemelor și am venit cu un plan diabolic. Am să mă strecur din categoria asta a amicilor. O să devin cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată, o să o țin de mână, o să o fac să râdă și o să mă culcușesc cu ea în pat.

Brusc, îmi dau seama că asta nu e singura mea problemă.

Hayden este cea care mi s-a strecurat pe sub piele, și poate că prietenia nu mai este de ajuns.